

Et speil for Jag-landet

Hvis teknikerne som styrer forestillingen Det Norske Hus kan skru ned volumet på sine megafoner for en liten stund, kan det bli fred til å tenke litt.

Eventuelt: bidra med en speilflate, noe å se oss selv i, når det tordner som verst rundt de småjusteringene norsk politikk i stor grad handler om. Hus-metaforer eller ikke, i Thorbjørns Jag-land er det som etterjages sjelden annet enn ulike nyanser av forbruksgrått.

Speilet er det hinduen og ikkevoldsforkjemperen Mahatma K. Gandhi som har stilt opp. Det er en vri på en gammel kirkelig doktrine. Gandhi listet opp det han kalte «de syv sosiale dødssynder». Her er de, til besinnelse og forargelse:

- politikk uten prinsipper
- nytelse uten samvittighet
- handel uten moral
- fortjeneste uten arbeid
- utdannelse uten dannelse
- vitenskap uten medmenneskelighet
- tilbedelse uten forsakelse

Er trekkene til å kjenne igjen?

Informasjonssjef
Asle Finnseth

Steg-redaksjonen

Ansvarlig redaktør: Forstander Geir Gundersen

Redaktør: Informasjonssjef Asle Finnseth (af)

Formgiver: Bryan Odgers

Tegner/illustratør: Pål Kjetil Botvar

Sekretær: Elisabeth Hove

Redaksjonelle medarbeidere:

Geir Anders Rybakken Ørstien (garø), Jørgen Melau (jm),

Vegar Valde (vv)

Trykk: hos Merkur-Trykk A/S, opplag: 10.000

Papir: Retur Offset

norske Diakonhjem, Pb. 23 Vindern, 0319 Oslo

steg

1/97

*“Trygghet og tilhørighet”:
Kjell-Arne Medhaug er
trolig den første diakoni-
kandidat som er vigslet til
ulønnet diakontjeneste
i Den norske kirke.*

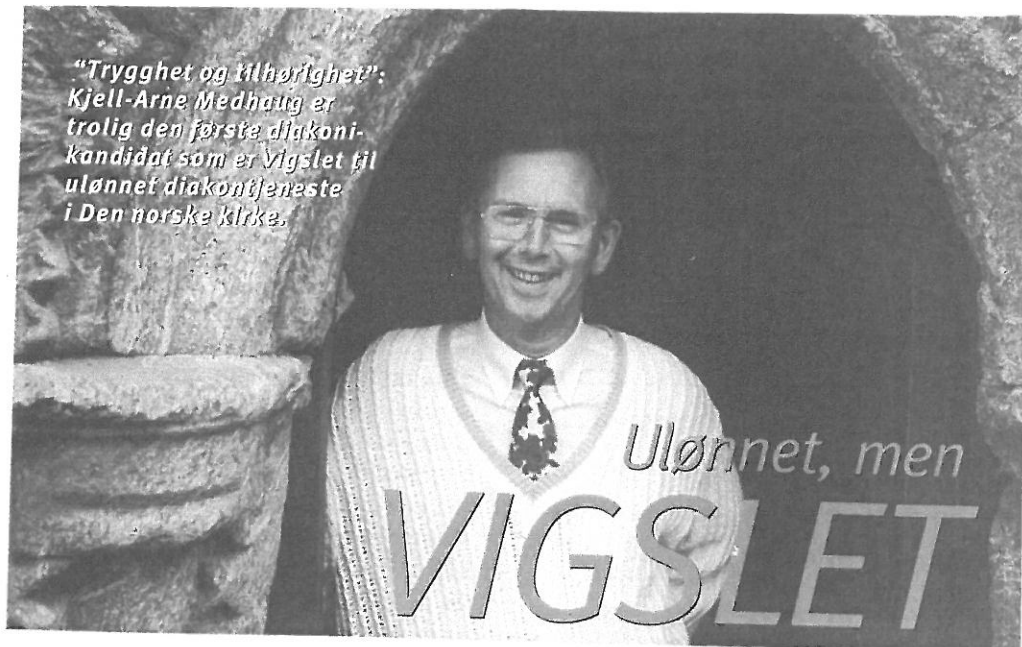

FOTO. ASLE FINNSETH

Vigslet som diakon – til frivillig og ulønnet innsats i menigheten: Kjell-Arne Medhaug er trolig førstemann i Den norske kirke med denne spesielle bakgrunnen.

Vigslingen gir meg en egen trygghet og frimodighet i tjenesten. Tilhørigheten i den store, kirkelige sammenhengen oppleves langt sterkere slik – også når tjenesten foregår på fritiden, sier Medhaug til Steg.

Den 17. november i fjor innviet biskop Bjørn Bue ham til tjeneste som diakon i Åkra menighet. Så langt Medhaug kjenner til, var det første gang dette skjedde i Den norske kirke: Vigslingen har ellers vært knyttet til lønnet diakontjeneste i kirken.

KJENNER FELTET GODT

Medhaug har aldri stått på noen lønnsliste i Den norske kirke, selv om han er utdannet diakonikandidat fra Diakonihøgskolen i 1982. Til daglig er han nå lærer ved Karmøy Folkehøgskole, etter en rekke år som leder ved diakonale institusjoner som Rogaland Vernepleiehøgskole og Karmsund Boliger (Lillebo). Han kjenner det diakonale feltet godt fra andre sammenhenger også; Medhaug har et tiår bak seg i Diakonforbundets styre, de siste seks som leder. Dermed har han også fast sete i Diakonhjemmets hovedstyre. Dessuten har han lenge vært formann i diakoniutvalget i hjemlige Åkra.

– I alle disse sammenhengene har det over tid vokst fram et sterkt behov for å ha det spesielle, kirkelige utgangspunkt som ligger i vigslingen. Og biskop Bjørn Bue var mer enn villig til å si ja. Han vil gjerne ha med på laget de mange som har en kirkelig utdannelse, men sitter i sekulære stillinger, fremholder Kjell-Arne Medhaug.

– Og så er det avgjørende for deg å kunne bære de liturgiske gevanter?

Et bredt smil glir over i latter.

– Nei, humrer Medhaug, – det har vel aldri vært noe fremtredende motiv for meg personlig.

– Hva med Diakonforbundet du leder, du kommer ikke på kant med yrkesinteressene?

– Nei. Forbundet har lenge vært positivt til vigsling av frivillige. Det var forsåvidt artig at jeg skulle bli førstemann ut. Det ville jo være synd om størelsen på lønnsbudsjettene skulle være avgjørende for om noen skulle kunne vigsles til diakontjeneste.

Mer konkret skal Medhaug, i samarbeid blant annet med prestene i Kopervik prestegjeld, bidra til å utvikle sorgarbeidet og besøkstjenesten i menigheten. Om ikke lenge skal staben utvides med en lønnet diakonstilling, og da blir vedkommende nærmeste samarbeidspartner. Medhaug medvirker også som nattverdmedhjelper under gudstjenestene.

YDMYK

– Har vigslingen gjort noe med deg, som person?

– Det gjorde, for eksempel, inntrykk at biskopen i sin vigslingssamtale så sterkt vektla bønn som en livsbetingelse, også for diakonien. Innvielsen har gjort meg enda mer ydmyk overfor det kirkelige oppdrag generelt, og diakonien mer spesielt. At det ikke handler om å streve i egen kraft, men om å bli båret av Mesteren – om du vil – både forfra og bakfra.

Av Asle Finnseth